

Lumprik a Pamprik

NAPSALA
A
ILUSTROVALA

M.D. moriscoová

LUMPRLIK
a
PAMPRLIK

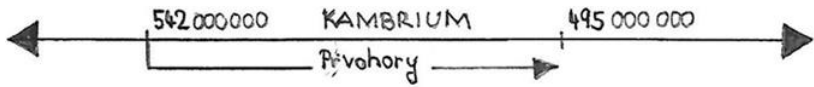
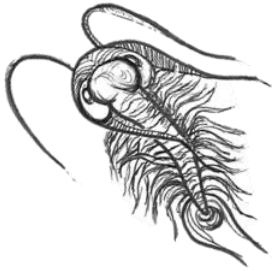

Napsala a Ilustrovala
Martina D. Moriscoová

Pro Francesca a Giovanniho

PREKAMBRÍUM
Před milióny a milióny let

O Lumprlikovi a Pamprlikovi:

Mám je ráda. Lumprlika, protože je lumprlikovej, i Pamprlika, protože je pamprlikovej. Každý je jiný a dohromady jsou jako plná truhlice pokladů.

Dá se s nimi zažít spousty báječných dní. Dobrodružných i těch úplně obyčejných, které nakonec nikdy nejsou tak obyčejné, jak se zdály být na začátku. Lumprlik s Pamprlikem, nebo pro změnu Pamprlik s Lumprlikem, mají totiž jednu velmi, velmi, neobyčejnou schopnost. Je to něco jako kouzelná moc. Dokáží proměnit dny šedivé ve dny barevné a i obyčejně nejčernobílejší den se s nimi probarví v den duhový a nejbarevnější.

Jen tak pro zajímavost: Tihle dva jsou bratři. Žijí v jednom velikánském městě, v jednom malinkatém bytě. Bydlí s rodiči, ale o těch naše vyprávění nebude. A nebude ani o škole, protože do školy tihle dva kluci spolu nechodí. Jeden je starší

a chodí do čtvrté A, druhý je mladší a jeho třída první C je o poschodí níž.

Lumprlík je ten menší. Je hubený jako tyčka, mrštný jako ještěrka a chytrý jako liška.

Pamprlík je kus kluka. Je hodný, rozumný a sní o všech dobrodružstvích, co jich na světě je. Všechny by nejraději zakusil, ale je trochu opatrný. Když se ovšem u té Pamprlíkovy touhy po dobrodružství nachomýtně i Lumprlík, jde hned všechno rozumování stranou.

Jak se tihle dva dají dohromady, nikdy se spolu nenudí.

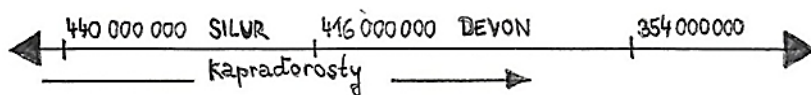
„Co jeden vymyslí, druhý hned provede.“ Pak je z toho akce, akcička! Někdy rozumná a báječná, jindy stejně zábavná, ale může být i trochu nerozumná.

Záleží na tom.

Někdy jsou se svými nápady zajedno, jindy zase ne.

Našim kamarádům se stává všelicos. Důležité je, že se spolu nikdy nenudí!

Autorka

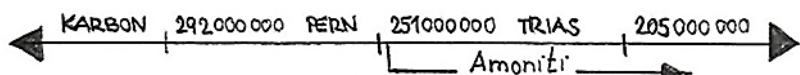

1. Lumprik s Pamprlikem loví dinosaura

Pamprlik se ráno probudí a povídá: „Zdál se mi sen, že jsem chytil **stegosaura** a ochočil jsem si ho jako pejska. Byl hrozně přítulný a říkal jsem mu - Stegoušku.“

„Jooo?“ divil se Lumprik, „to mně se nic nezdálo, to je mi líto. Já chci mít taky svého Stegouška. Co kdybychom si dneska nějakého chytli?!“

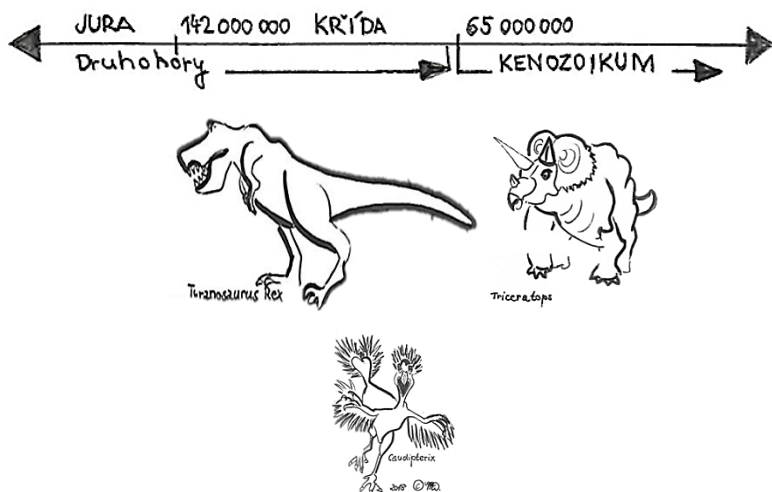

„Ale Lumpriku,“ odpoví mu na to Pamprlik při snídani, zatímco si cpe do pusy sušenky, „dinosauři už přece dávno vyhnuli. Asi tak před miliónem a miliónem a tisíci milióny let! Jak bys ho chtěl teda chytit?“

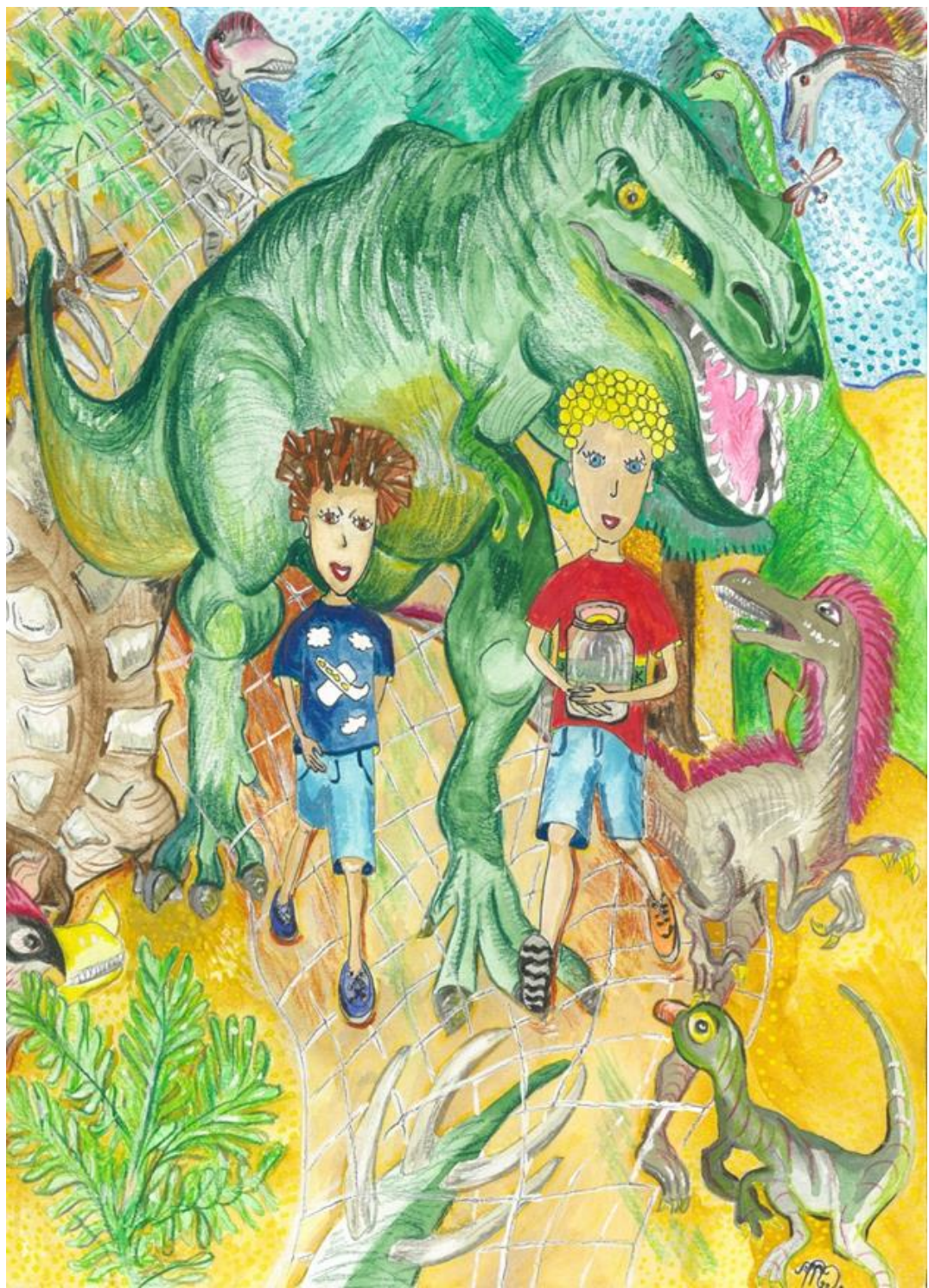
Mluvil s plnou pusou a špatně se mu vyslovovala některá písmenka. Bylo to trošku jako: „Huhni. Huhni. S kolem uhni!“ To víte, když se mluví s plnou pusou, může to tak nakrásně dopadnout! Naštěstí ho Lumprik dobře zná a skoro přesně tomu, co

Pamprik řekl, rozuměl. Proto hned začal v klidu přemýšlet. Nechtěl se svojí myšlenky na stegosaura jen tak lehce vzdát. Naopak! Rostla v něm lovecká touha.

Přemýšlel, vymýšlel, chvíli mu to trvalo, a pak to vymyslel:

Vývojové propojení mezi dnešními ptáky & dávno vymřelými dinosaury bylo jedním z nejvíce vzrušujících objevů poslední doby.

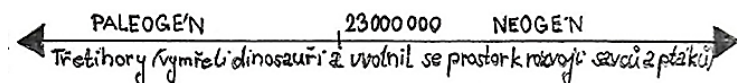

„Pamprliku, a co taková ještěrka? Neměří sice 10 metrů jako **brachiosaurus**, ale je mu děsně podobná. Kdoví jestli není ze stejné

rodiny,“ odmlčel se, aby se nadechl, a pokračoval, „i kdyby nebyla! Pro mě je to saurus a hotovo!“

„Jůůů! To je nápad!“ zvolal Pamprlik celý nadšený. Bylo ujednáno!

Dnes půjdou na lov a chytí pořádného stegouše!

Přes cestu do parku to mají coby kamenem dohodil a sluníčko jim dnes také pěkně svítí na cestu. Možná budou mít štěstí a najdou ten správný úlovek.

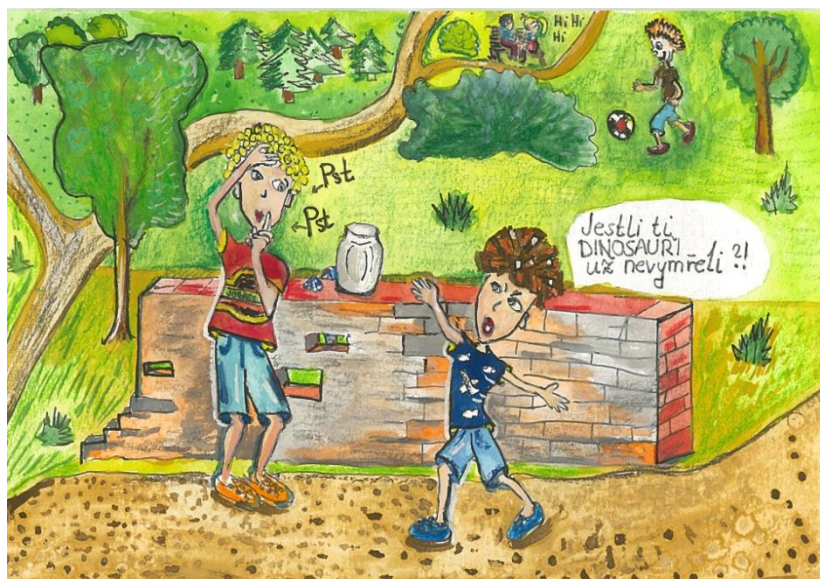
Od brány parku se vydali ke kamenité zídce vlevo za lavičkami. Tušili, že právě tam by mohlo být správné místo pro jejich lov. Občas už mezi rozpadajícími se cihlami nějakou ještěřičku zahlédli.

„Musíme potichu čekat, až nějaká vyleze,“ povídá tiše a s rozumem Pamprlik, když došli k zídce.

Přinesli si s sebou velikou sklenici od kyselého zelí, aby měli budoucí úlovek do čeho dát. Postavili se pod zídku a čekali.

Jednu minutku, dvě, tři... Když se blížilo ke čtvrté, Lumprlik ztratil trpělivost a povídá:

„Dneska nějak nevlézají. Jestli ti dinosauři už náhodou nevymřeli!“

Pampřlik si začal dávat prst před pusu na znamení, že musí být potichu: „Psssst! Tiše! Nebo žádná ještěřka opravdu nevyleze,“ šeptal ze všech sil. Jenže Lumpřlik být potichu moc neumí, pročez rozhodl, že se půjde raději opodál vyčůrat ke stromečku.

Cestou potkal jednoho kloučka. Měl fotbalový míč a jmenoval se Lorenc. Začal si s ním kopat a úplně zapomněl na všechny dinosaury, co kdy žili na světě. To je celý on. Něco vymyslí, zaměstná všechny okolo, a jde dělat jiné věci!

Pro Pampřlika to ale bylo na jednu stranu dobře. Měl díky Lorencově mičudě a Lumpřlikově zapomnění dost času a klidu na to, aby si sám počkal, až se nějaká ještěřička ukáže.

A taky že se ukázala!

Jenomže to nebyla ještěrka, nýbrž maličký gekon. Pamprlik se opatrně přiblížil a rychlým promyšleným pohybem ruky gekona chňapl a dal ho do sklenice. Pak se podíval dovnitř, jestli snad gekonovi nějak neublížil. Ten byl celý zkoprnělý. Ani se ve sklenici nehnul a chvíli na sebe jen tak koukali přes sklo. Pamprlik pak koukal do sklenice ještě dalších pár minut, než zjistil, že gekonek je v pořádku a je moc hezký: „Neboj, já ti neublížím, jsi tak krásnej! Úplnej **GEKOSAURUS!** Ukážu tě Lumprlikovi!“ rozhodl rozumně.

Jen co se otočil se sklenicí v ruce, aby se pochlubil, jak byl úspěšný, už měl Lumprlika za zády.

„Co jsi kde celou tu dobu dělal?“ rozčiloval se Pamprlik, „já se tady dřu, lovím dinosaury a ty si klidně někde zmizíš! Vůbec na tebe není spolehnutí! Co kdyby mě kousnul?“

„On tě kousnul?“ zeptal se pohotově a zároveň velmi starostlivě Lumprlik.

„Ne nekousnul, ale co kdyby!“

Lumprlík nevěděl, co by na to *kdyby* nejlépe odpověděl, a proto raději rovnou řekl, kde byl a co tam kde dělal: „Hrál jsem fotbálek s Lorencem, ale ty ho stejně neznáš. Ukážeš mi toho stegouše?“

„Jo, podívej, je hrozně hodnej! A není to Stegoušek, je to Gekoušek!“ odpoví mu Pamprlík ještě trochu nazlobeně. „Vidíš, jak je krásnej?!“

„To je!“ vytřeští Lumprlík oči na obsah sklenice a začne obdivovat gekona uvnitř. „Je přímo nádhernej! A jak mile kouká, vůbec se mi nezdá, že by mohl být agresivní. Určitě ses bál zbytečně.“

„Zdá, nezdá. Chceš ho jít ukázat i tomu tvému Lorencovi?“ zeptal se Pamprlik už trochu klidněji a Lumprlik ho svému kamarádovi ukázat chtěl. Cestou parkem si prohlíželi jejich čerstvě uloveného Gekouška a nemohli z něho spustit oči. Byli rádi, že se jim lov vydařil.

Lorencovi se Pamprlikův úlovek taky moc líbil. Notnou chvíli se na chyceného gekosaura koukal a pak řekl: „Nezdá se vám, kluci, že je mu v té sklenici trochu těsno?!“

„Hm.“ zamysleli se Lumprlik s Pamprlikem nespouštějíce oči ze sklenice. Gekonek se jim tak moc líbil!

Jenže sklenice od kyselého zelí je dobrá pro zelí a jen tak pohledem jí nezvětšíte. Klukům začínalo být po další chvilce jasné, že v ní živé zvířátko šťastné nebude, a museli uznat, že jejich nový kamarád Lorenc má pravdu.

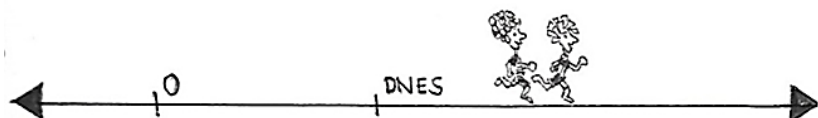
„Je mu tam těsno!“ řekli skoro současně.

„Jestli bychom ho neměli zase pustit?!“ navrhl Pamprik rozumně a jeho návrh byl okamžitě jednohlasně schválen.

„Stejně to byl úspěšný lov, i když ho pustíme!“ zaručoval pro tentokrát i Lumprlik a byli domluvení.

Úmluva to byla pro všechny, přesně akorát!

22.9. 2015 v Římě

2. Lumprlík s Pamprlíkem hasí požár

Lumprlík s Pamprlíkem dnes půjdou na zmrzlinu.

Lumprlík má rád pistáciovou, čokoládovou a pak ještě nějakou ze sušenek, třeba hvězdičkově sušenkovou. Někdy si dá i šmoulí, žvýkačkovou a jiné, hrůzostrašně zbarvené zmrzliny. Vždycky nejméně tři kopečky do kornoutku. Navrch nesmí chybět – co jiného než - sušenka!

Pamprlík má rád všechny hutnější chutě, jako třeba nutelovou. Neodolá ani zmrzlině z těch úžasných kokosových kuliček, kterým říkají Raffaello, tedy rafaelové. Vždy si dá, stejně jako Lumprlík, nejméně tři chutě. A radši bez šlehačky navrch, i když si tajně myslím, že by si Pamprlík, klíďo-píďo, tu šlehačku navrch nechal dát. Jenom chce zachovat jakési dekorum a zdání, že ještě není úplně rozmlsaný nejrozmlsanější, jak by se mohlo se šlehačkou navrch zdát.

Umíte si tedy milí čtenáři představit, jak se tihleti dva už těší na svůj kornout plný báječné zmrzliny.

Vyjdou z domu, zahnou za roh a zamíří si to rovnou na hlavní, kde má obchod zmrzlinářská firma „Blue ICE“ čili „Modrý Led“. Opravdu výstižný název, že?!

Zkusme se podívat, o čem si ti dva spolu po cestě povídají:

„Ty Pamprliku,“ říká Lumprlik, „jakou zmrzlinu si dnes dáš?“

A Pamprlik se zamyslí a neříká dlouho nic. Pak nakonec odpoví: „Já ještě nevím. Musím se pořádně podívat, jaké budou mít dnes chutě.“

„To já už vím, jakou si dnes dám,“ pokračuje Lumprlik, „já si dnes dám pistáciovou, čokoládovou a ...“

„...a...,“ a už ani nedopoví, protože vidí něco, co ho zarazí! A nejen jeho. Zastaví se i Pamprlik. Před nimi na ulici, co by kamenem dohodil a zbytek došel, valí se z kontejneru na papír dým. Je to požár a nachází se přímo pár metrů před nimi!

PĚKNĚ NEBEZPEČNÁ SITUACE!

Hned jak se oba proberou z nepříjemného překvapení, běží se na tu spoušť podívat a Pamprlik začne do běhu zpívat alarmující písničku známou ze zvuku hasičských sirén:

„Hoří, hoří, hoří!“

Z protějšího obchodu vychází pán s kyblíkem plným vody a naleje ji do kontejneru. Je to jako když plivnete do lesa. Kouř se tlačí z kontejneru ven ze všech stran a u horního víka občas vypláznou ven ohnivé jazyky. Vypadají hrozivě!

Kluky začne v momentě polévat strach a hrůza. Úplně zapomněli, proč jsou vlastně tady, a jenom zaraženě koukají, co se bude dít. Pamprlik do toho pořád dokola zpívá tu známou jednoslovnou alarmující písničku:

„Hoří, hoří, hoří, hoří, hoří, hoří, hoří, hoří, hoří, hoří, hoří!“

Slovo silné, kterému všichni v tu chvíli velice dobře rozumí. Když hoří, je to vážné a vůbec u toho není žádná legrace!

Z obchodu vychází podruhé ten stejný pán, s druhým kyblíkem plným vody, a Lumprlika něco napadne. To něco je věta! Akční věta, kterou bychom mohli i nahlásit jako nejgeniálnější větu v krizové situaci a nechat ji zapsat na záchranářském úřadě do záchranářské kroniky. Jste zvědaví, co řekl? Hned si tu slavnou větu povíme!

Představte si Lumprlika, jak se nadechne a z plných plic říká pánovi, co nese již druhý kyblík vody:

„Pane, já bych raději zavolal rovnou hasiče, tady ten váš kyblíček je velký asi jako prdíček. S tím uhasíte leda tak svíčku!“

Sice to řekl malilinko neslušně, ale to by nebyl náš Lumprlik - a ještě ke všemu měl pravdu! Byl hrdinou ve správný čas. Tato spásná věta totiž v tu chvíli nenapadla nikoho z přítomných. Ani pána, co

prodával hned vedle kontejneru oblečení na stánku, ani dvě postarší paní, co seděly před blízkou zmrzlinárnou „Modrý Led“ na lavičce a lízaly a lízaly, ani nikoho jiného, co se tady nachomýtnul. Dokonce nenapadla ani pána, který se rozhodl, že bude oheň hasit sám!

Pamprlik se probral z písničky „Hoří“ a hned se přidal k Lumprikovi:

„Ano, tady kamarád, brácha, má pravdu! Zavolejte okamžitě hasiče, nebo to tu všechno shoří na prach! I s námi! Číslo je 150.“ Varování, co zaznělo z úst Pamplikových, vystihovalo naléhavost situace. V tu chvíli se lekl i samohasící pán a došlo mu, že sám si s ohněm neporadí. Podal kyblík s vodou Lumprikovi a řekl:

„Že mě to, chlapče, nenapadlo dřív! Pomoz mi, prosím, stím kyblíčkem, já jdu volat hasiče, číslo 150!“ a odběhl rychlostí blesku k telefonu.